

Truyện Trớ Trêu

Lại Thị Mơ

Truyện khó xử, nhưng không bi thảm, người ta gọi là “truyện trớ trêu”.

Du và Nga là đôi uyên ương rất hạnh phúc. Họ có hai con trai đã lớn, đang học đại học. Mọi người sống rất êm đềm dưới cùng một mái nhà. Mấy lúc gần đây, Du trở nên tư lự, ai cũng nhận thấy điều đó. Còn Du lại càng khốn khổ vì ý tưởng muốn thành con gái, tưởng đã bị dập tắt sau đám cưới với Nga 20 năm trước, bỗng dựng trở lại càng ngày càng mãnh liệt.

Ý mong muốn là con gái, Du ấp ủ từ khi còn là bé thơ. Nhưng bà mẹ tinh ý đã khéo léo hướng thẳng con trai uỷ mị, tham gia mọi sinh hoạt năng động từ hồi tiểu học. Không áp đặt tạo áp lực, mẹ Du cho con gia nhập hướng đạo. Rồi từ từ dần dần rủ bạn trai trong lớp tới nhà chơi chung. Ý tưởng muốn thành con gái mờ dần, khi Du quen Nga rồi lấy nhau. Mọi chuyện bình thường như bao nhiêu người khác. Tự dưng bữa nay ước muốn năm xưa bỗng dựng trở nên thôi thúc Du đâm khó xử. Một giáo sư đại học tiếng tăm, Đoàn Ngọc Du, mà bây giờ lâm vào hoàn cảnh trớ trêu. Mẹ mất rồi, giờ chỉ còn vợ và con.

Lần đầu khi Du thú thật với cả nhà ý tưởng muốn chuyển giới tính. Chẳng ai thèm nghe, cho là chuyện tầm phào. Du vẫn đi dạy, nhưng càng ngày càng thêm tư lự, bệnh trầm cảm càng lúc càng tăng, sức khỏe suy sụp. Đến lúc này vợ con mới thấy nguy hiểm, nếu mọi người không chiều theo ý Du. Trong một buổi họp gia đình rất nghiêm túc Du bảo rằng, chỉ cần cho Du chuyển giới thành phụ nữ, ngoài ra mọi việc vẫn như cũ, Nga vẫn là “vợ” và Du vẫn là “bố” của hai đứa con.

Cuối cùng mọi người đều “thoát” ra khỏi những thành kiến vướng mắc. Không muốn Du chuyển giới vì “ích kỷ”, ngại người đời gièm pha, trong khi người thân yêu khổ sở vì ước muốn hành hạ tâm hồn. Sống vì người thân, hay vì người đời? Khi cả nhà nhận ra điều đó nên cùng đồng ý cho Du thực hiện ý tưởng ấp ủ từ khi còn rất nhỏ. Mọi chuyện tưởng ghê gớm, nhưng thật ra không có gì xáo trộn cuộc sống gia đình, khi nào chúng ta vượt qua mọi định kiến của xã hội.

Thống đốc NJ McGreevey, cũng có vợ bình thường như Du, có một con gái. Nhưng sau này ông chỉ thích người cùng giới, nên đã mạnh dạn tuyên bố:

- I'm American gay.

Rồi từ chức. Nhưng không chuyển giới. Ngay sau đó, cha ông đáp lại:

- You still are my son.

Có sao đâu? Chỉ là thay đổi cách nhìn, cách suy nghĩ thôi.

Bây giờ hai thằng con không gọi “Daddy” nữa mà gọi là “Maddy”. Còn Nga vẫn là Mommy. Công việc của Du cũng không hề xáo trộn, khi Thầy Đoàn Ngọc Du nay là cô Đoàn Ngọc Dung. Vẫn phụ trách môn Tâm Lý Học trường đại học XYZ. Từ từ rồi mọi người sẽ quen. Chỉ có điều từ khi thành cô Ngọc Dung, Nga phải mượn người cắt cỏ, cào tuyết. Thật kỳ lạ Dung không còn nhanh nhẹn để chu toàn những việc của nam giới, mà lại thích làm bánh, nấu nướng. Quá “tuyệt vời”!

Maddy siêng quá, ngày nào hai thằng con và bà mẹ cũng được ăn đủ thứ món ăn nóng sốt, chứ không phải như xưa chỉ khi nào có lễ lộc mẹ Nga mới vô bếp. Mommy ghé tai hai thằng con thì thầm:

- Biết vậy cho ông “đổi giống” sớm hơn.

Cuộc đời đâu có ai ngờ, có những “khúc quanh” đầy thú vị như thế.

Truyện trớ trêu thứ hai.

Joe và Jen là đôi tình nhân gắn bó đã lâu. Sau này vì kinh tế khó khăn, Jen xin mẹ cho Joe về ở chung, đây là điều mong mỏi của mẹ. Đã thế Joe còn mang thêm con chó Charlie, bà Nancy, mẹ Jen mừng vui hơn hở. Hồi nào giờ sống cô quanh thui thủi một mình, bà chẳng màng nấu nướng. Giờ suốt ngày bận rộn nấu ăn, chưa kể còn thêm Charlie bầu bạn. Chưa bao giờ bà Nancy thấy hạnh phúc như bây giờ. Bà Nancy và Charlie quấn quýt nhau không rời. Ban ngày khi bà bận rộn nấu ăn, thì Charlie nằm ở bệ cửa giữa nhà bếp và phòng khách. Mặt nó ngước ra phía cửa ngõ chường, nhưng vẫn không quên bà Nancy trong bếp. Con chó quuyển luyến bà mẹ chẳng khác chi con người. Buổi tối ngồi xem ti vi, Charlie cũng được ngồi trong lòng bà.

Niềm vui chẳng kéo dài được bao lâu, sau một trận cãi vã nảy lửa hai đứa chia tay, con chó của Joe phải đi theo chủ nó. Bà Nancy buồn nấu ruột, làm sao bà quên được con chó. Trong mắt bà, Charlie là nguồn an ủi cho tuổi già bóng xế. Hàng ngày bà lang thang trên những con đường quanh khu cư xá, qua những nơi hàng ngày bà dẫn Charlie đi tản bộ. Bà đi như người ngờ ngẩn vì nhớ Charlie. Không ngờ bữa kia trong lúc lang thang, bà nghe tiếng chó sủa ầm ĩ. Trời ơi! Bà có làm không? Charlie bên trong hàng rào sắt căn nhà phía bên kia, nó đã nhìn thấy bà, mừng rỡ cuống quýt sủa um xùm. Thì ra Joe ở không xa lắm, thế là từ đó cả người và vật được gặp lại nhau mỗi ngày.

Dù kẻ trong người ngoài, nhưng bà Nancy cũng nhét qua khe cửa được một mẩu bánh mà Charlie ưa thích. Tường đâu mọi chuyện vẫn âm thầm trôi qua trong bí mật. Ai dè bữa kia Jen biết chuyện, cô ta than phiền cho rằng mẹ gây phiền phức làm mất mặt cô, vì Joe đã nhấn chuyện biết bà Nancy vẫn lên cho Charlie ăn. Bà Nancy nằm bẹp ở nhà, nỗi buồn làm bà gục ngã đưa đến trầm cảm. Không còn cách nào khác, Jen phải đến năn nỉ Joe, vì lòng thương xót một cụ già lớn tuổi xin nhường Charlie cho mẹ. Joe còn trẻ có thể thay Charlie bằng một con chó khác. Nhưng rất khó thuyết phục người già chấp nhận điều này.

Chính lòng hảo tâm là cách giải quyết rất nhân đạo cho cả người lẫn vật. Mặc dù là chủ, nhưng Joe bận rộn công việc nên không thể chăm sóc Charlie chu đáo như mẹ của Jen. Bà Nancy choàng tỉnh, khi nghe tiếng chó sủa từ ngoài cửa, con Charlie cuống quýt chạy vào phòng, nhảy phóc lên giường làm bà tưởng là giấc mơ.

Joe và Jen đã hết giận hờn.

Chưa bao giờ bà Nancy và Charlie mừng đến như vậy.

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Charlie đã mang niềm vui tới cả nhà. Mọi chuyện đều có cách giải quyết êm đềm, để có hậu Happy ending.

Chuyện không có gì mà ầm ĩ. Quý vị ơi!

Lại thị Mơ